

Донесоха еднаж в кухнята кошница. Маруска, разбира се, веднага отиде при нея. Вжрти се около нея и помирисва с носа си.

— Дали няма нещо вкусничко в кошницата?

А от кошницата мирише, действително, твърде на вкусно.

Обиколи Маруска еднаж край кошницата, обиколи още еднаж, — видя, че няма никой в кухнята. Мама беше отишла за вжглища в килера.

Сега времето е най-удобно!

Приблужи се Маруска до самата кошница, помириса — много, много на вкусно мирише, а нищо, дявол да го вземе, не може да направи.

Кошницата беше покрита с парцал, а парцала зашит с канап.

Качи се Маруска на кошницата и почна да дърпа парцалът и канапа.

Дърпа оттук, дърпа оттам и най-после направи на едно място дупка.

Завря Маруска в дупката своята мустаката муцунка...

— Мя-у! Мя-у! Мя-у! — се разнесе отчаяно мяукане.

— Мя-у! Мя-у! Мя-у! — сжрцераздиращо викаше бялата Маруска и като безумна бягаше от единият жгъл до другият жгъл на стаята.

Какво излезе?

В кошницата имаше живи раци.

Едва що Марускината муцунка се допряла до рака, той веднага я уловил сжс своите щипци право в носа.

— Мя-у! Мя-у! Мя-у! — бяга по кухнята бялата Маруска, а рака виси не нейния нос.

Дойде така Ана, разтвори щипците и рака падна на земята.

Бялата Маруска се сви в жгъла на стаята и дълго не помръдна оттам.

А когато излезе, то цели два дни едва можеше да почеше с краче разраненото си носленце.

Дълго ще помни тя кошницата с раците.

Превел: Трайко Симеонов.